

Τί γίνεται στό ΠΑΣΟΚ;

Ο Άνδρ. Παπανδρέου πρέπει
ν' απαλλαγεί από την μόνιμη
ιδέα ότι οι συνεργάτες του τείνουν
να του άμφισβητήσουν το
ήγετικό του προβάδισμα

Απόψεις του δημοσιογράφου
—πολιτευτού του ΠΑΣΟΚ
κ. ΛΟΥΗ ΔΑΝΟΥ

«Και τώρα πώς θα σε αναφέρουμε;
Είσαι ο αρχηγός του ΠΑΚ; ή στέλε-
χος άπλως της Ένώσεως Κέντρου ή...
έτοιμάζεσαι να γίνεις κάτι άλλο;»
ρώτησα τον κ. Άνδρέα Παπανδρέου
δυό ή τρείς μέρες μετά την παλιν-
οτήσή του, πέρυσι τον Αύγουστο.

Μόλις του είχα πάρει αποκλειστικά
για την «Αθηναϊκή», μία δήλωση -
καταπέλτη έναντι των δολοφόνων
της Κύπρου. Μου την είχε υπαγορευ-
σει μπροστά σε μία επιτροπή από φοι-
τητές που είχαν υποχρεωθεί από την
άστυνομία να διακόψουν την πολυμέ-
ρη άπεργία πείνας τους, στόν Άγνω-
στο Στρατιώτη, μία από τις πολλές έ-
κεινες τις μέρες έκδηλωσης άλλη-
λεγγυής του ελληνικού λαού πρὸς τὰ
θύματα της έταιρίας Ίωαννίδης, Έ-
τσεβίτ καί... Σία.

Δίστασε, μία στιγμή προτού να μου
άπαντήσει, χαμογελώντας :

— Γιατί δέν με λές άπλως... Άν-
δρέα;

Τὰ στελέχη του ΠΑΚ έσωτερικού,
του ΠΑΚ έξωτερικού, οί Λοχαγοί του
ΑΣΠΙΔΑ καί καμμιά είκοσαριά έκ-
πρόσωποι της παληάς κεντροαριστε-
ράς φρουράς που είχαν άνέβει στό
Καστρι για να διαπιστώσουν (έν έ-
ψει έκλογών...) τί άέρια φυσάει έ-
κει πάνω, γέλασαν επίδοκιμαστικά.

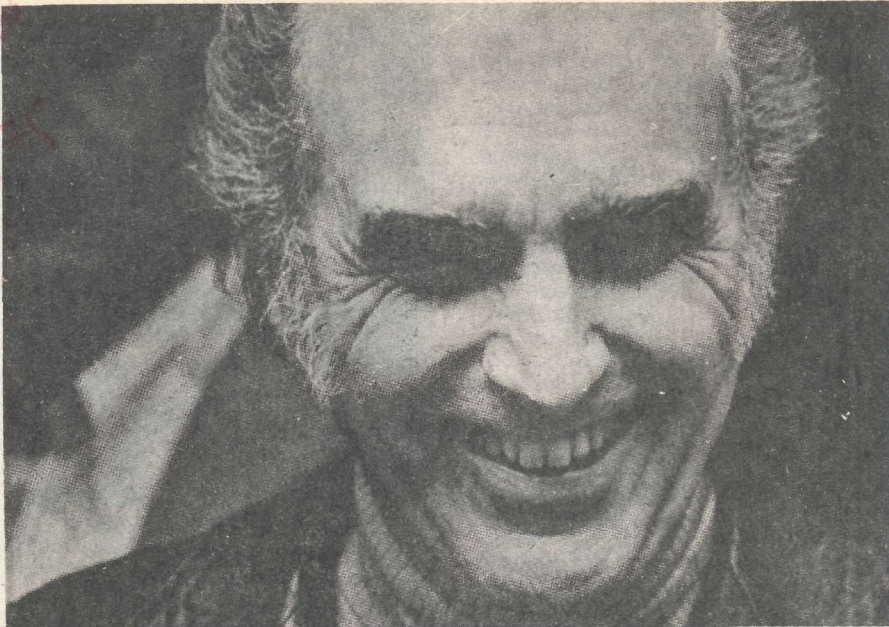
Ναί, ήταν εκείνη ή στιγμή ό Άν-
δρέας.

Ό πολιτικός που τὰ είχε βάλει 10
χρόνια πριν με τό ΝΑΤΟ καί τούς
Άμερικανούς, αυτός που πάντα τὰ έ-
λεγε χύμα, αυτός που θα μπορούσε
να μεταφέρει σε ψήφους καί δύναμη
τό αίτημα των νέων ανθρώπων για
μία θαθεία, ριζική άλλαγή στους τρό-
πους καί τὰ συστήματα που προκάλε-
σαν, άνάμεσα σε άλλες συμφορές, τις
άεροπειρατίες της 21ης Απριλίου
1967 καά της 20ης Ιουλίου 1974.

Μακάρι να έμενε «ό Άνδρέας».

Ο δημοσιογράφος κ.
Λουή Δανός (διετέλεσε
σε κάποιο στάδιο Δινητής
Συντάξεως της εφημερί-
δος «Νέος Ανένδοτος»,
που έθωροείτο προσκειμέ-
νη στόν Άνδρέα Παπαν-
δρέου) είχε συνδεθεί ά-
πό τὰ μαθητικά θρανία με
τόν άρχηγό του ΠΑΣΟΚ.
Ταυτόχρονα στά χρόνια της
΄Αντίστασης συνδέθη-
κε στενά μέσα στη φυλακή με τούς ά-
γωνιστές που άργότερα θα γίνονταν βα-
σικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ καί που τώρα

Μακάρι να ίδρυε τό Πανελλήνιο
Σοσιαλιστικό Κόμμα καί να έμενε ό
ένας, ό μόνος, ό άναμφισβήτητος δερ-
θένάγας του, φροντίζοντας άπλως να
διατηρήσει τις παληές έπιφάσεις, αύ-
τές που φαινομενικά μόνο περιόριζαν
την παντοδυναμία του Άρχηγού των
άστικων κομμάτων ή του πολιτικού
γραφείου του ΚΚΕ.

Θά μπορούσε μία χαρά, αυτό τό
π ρ ο σ ω π ι κ ό του κόμμα να
προσφέρει σημαντικές ύπηρεσίες στόν
τόπο, να έκφράση ως ένα σημείο πι-
στά τό αίτημα της άλλαγής καί να
παίξη άποφασιστικό ρόλο στις μετα-
χουντικές πολιτικές έξελίξεις. Θά
μπορούσε ακόμα να περάση σάν συν-
αρχηγός έστω, στην άρχή, στην Έ-
νωση Κέντρου καί να γίνη σε λίγο καί
κληρονομικό δικαίω, ό άρχηγός της.

Προτίμησε να γίνη ό συνιδρυτής έ-
νός Κ ι ν ή μ α τ ο ς.

Ένός σοσιαλιστικού κινήματος, που
θα άκολουθούσε άπόλυτα δημοκρατι-
κές διαδικασίες κατά την διοργάνω-
ση καί άνάπτυξη του.

Καί ξεκίνησε άπό τις πιό διαφορετι-
κές κατευθύνσεις κόσμος καί κοσμά-
κης για να περάση στό χωνευτήρι
τού κινήματος.

Μαζί του οί άνθρωποι που βασανί-
στηκαν, φυλακίστηκαν καί ύψωσαν
για λογαριασμό του λαού τη φωνή
τους μέσα στις αίθουσες των στρατο-
δικείων, οί άνθρωποι που τρομοκρά-
τησαν τούς τρομοκράτες, αυτοί που έ-
μαθαν στά παιδιά πως ή έλευθερία
δέν δίνεται, αλλά κερδίζεται με άγώ-
νες καί θυσίες, αυτοί που άνοιξαν τό
δρόμο πρὸς τό Πολυτεχνείο.

Μαζί του καί στελέχη της Άριστε-

ράς που δέν μπορούσαν πιά ν' άνθέ-
ξουν στά συνθηματολόγια, στην θρη-
σκευτική προσήλωση, σε μία «γραμ-
μή» που στη διαμόρφωσή της κανένα
ρόλο δέν μπορούσαν ή δέν τολμούσαν
να παίξουν.

Έψαξαν όλοι μαζί καί θρήκαν τη
χρυσή τομή.

Αυτήν που διακήρυξαν στις 3 Σε-
πτεμβρίου 1974.

Τό κίνημα, χάρις κ α ι στόν
Άντρέα — περισσότερο ίσως σ' αυ-
τόν, παρά σε κάθε άλλον — είχε ξε-
κινήσει.

Μέ τον Πρόεδρό του πρώτο, μεταξύ
ίσων — μία πρωτιά που κανένας, πο-
τέ δέν του άμφισβήτησε.

Μέ την κεντρική επιτροπή, κυρίαρ-
χο όργανο καί τελικό κριτή.

Μέ τό έκτελεστικό γραφείο, έκφρα-
στή καί έκτελεστή των άποφάσεων
της κεντρικής επιτροπής, καθώς καί
κρίκο με τη βάση.

Τίποτα άπ' όλα αυτά δέν ύπάρχει
σήμερα.

• Ό Πρόεδρος είναι τώρα πρώτος
υπεράνω όλων, όπως άκριβώς συμ-
βαίνει με τὰ άστικά κόμματα.

• Η Κεντρική Έπιτροπή διαλύθη-
κε άπό τό Έκτελεστικό Γραφείο.

• Τό διορισμένο άπό τόν Πρόεδρο
Έκτελεστικό Γραφείο προσπαθεί να
διατηρήσει μία κάποια «έπαφή με τη
βάση» — αλλά για αποκλειστικό λο-
γαριασμό του Προέδρου, καί τό έκα-
νε τόσο άδέξια, ώστε ό Πρόεδρος ν'
άποφασίσει να «κατέβει στη βάση»,
να την μαγνητήσει με την προσωπική
άκτινοβολία του.

Τό σημείο έπαφής

Έκεί, στη βάση, θ' άνακαλύψει
πως ένα μόνο κοινό σημείο έπαφής ύ-
πάρχει άνάμεσα στόν κόσμο που έ-
τρεξε να ταχθή κάτω άπό τη σο-
σιαλιστική σημαία του ΠΑΣΟΚ: ή
δίψα για περισσότερη δικαιοσύνη, για
περισσότερη ανθρωπιά, περισσότερη
τοίπα σ' αυτόν τόν τόπο.

Θ' άνακαλύψει ακόμα εκεί, μία θά-
ση που έχει μάθει να τιμά καί να θε-
ωρεί σάρκα άπό τη σάρκα της, τούς
ανθρώπους που έμειναν έδω καί εί-
παν «χ ι για λογαριασμό της
δ χ ι στά τάνκς της συμμορίας» τους

Λ. ΔΑΝΟΣ

τά περισσότερα τέθηκαν έκτός του κι-
νήματος. Άριστος επαγγελματίας δημο-
σιογράφος, βλέπει την πολιτική μέσα ά-
πό τούς φακούς της πλούσιας έμπειρίας
του πολλές ίσως φορές επηρεασμένης ά-
πό τόν ρομαντισμό του. Είναι — καί έ-
μεινε — ένας ιδεολόγος χωρίς ποτέ να
δεχθή να άξιοποίηση την ιδεολογία του.

Αυτή ή ειδική θέση του συνεπικουρου-
μένη άπό την ίδιουσηγγρασία του, του έ-
πιτρέπει να είναι μία άμερόληπτη καί
άντικειμενική φωνή σε μία συζήτηση για
τό ΠΑΣΟΚ. Την καταχωρούμε με ευχα-
ρίστηση καί με τιμή.

ήθελαν να έπωφεληθούν από την ένταση Ελλάδος - Τουρκίας, της οποίας κανείς δεν μπορεί να προδικάσει την πορεία. Μακροπρόθεσμα, έθεσε τα θέματα για την μετατροπή των Βαλκανίων σε περιοχή ειρήνης και έδωσε έτσι μιαν ισχυρή ώθηση στις ζυμώσεις που συντελούνται στην Εύρώπη, προς την κατεύθυνση της ύφεσης και της συνεργασίας.

«Η συνάντησή μας σημειώνει μιάν ιστορική καμπή» είπε ο κ. Καραμανλής προς τον κ. Ζίθκωφ. «Εκείνη την ώρα μιλούσε η Ελλάδα με το καινούριο διεθνές της ανάστημα: μιάν μικρή χώρα, με μεγάλο ευρωπαϊκό θάρος, καθώς η φωνή της έρμηνεύει την δυναμική γραμμή της Ιστορίας και τη λαχτάρα των Λαών για ειρήνη και φιλία.

‘Η «Βόμβα» Γ. Μαύρου

Λίγες μέρες νωρίτερα, στο Λονδίνο, ο Γεώργιος Μαύρος, που πρώτος θεμελίωσε το σημερινό διεθνές γόητρο της χώρας, εξαπέλυσε την πρόταση - βόμβα: την άμεση σύναψη ενός συμφώνου μη επιθέσεως μεταξύ Ελλάδος - Τουρκίας. Στο ακροατήριό του, στο Βασιλικό Ίνστιτούτο, οι αντιδράσεις υπήρξαν αντιφατικές. Μερικοί μίλησαν για «προπαγανδιστικό πυροτέχνημα» και άλλοι για ουτοπική ιδέα. Λίγοι μόνο διέκριναν την πολιτική ουσία που έκρυβε η πρόταση. Γιατί, στην διαρκώς θερμαινόμενη ένταση των ελληνοτουρκικών σχέσεων, η πρόταση μπορεί να λειτουργήσει κατευναστικά και να επιτρέψει την αναζήτηση λύσεων στο περιθώριο που θα επιτρέπει ο αποκλεισμός μιάς — του πολέμου.

Στην Αθήνα — ως τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές — δεν υπήρξαν επίσημα σχόλια. Στην Αγκυρά όμως, η αντιπολίτευση του κ. Έτζεβίτ, αντέδρασε θετικά: «Είναι δυνατόν — παρετήρησε ο κ. Γκιουνές, άλλοτε υπουργός των εξωτερικών — να γίνει κατ’ αρχήν σκέψη συνάψεως συμφώνου μη επιθέσεως με την Ελλάδα, έφ’ όσον δεν τρέφουμε παρά φιλικούς δεσμούς».

Πόσο όμως φιλικοί είναι αυτοί οι δεσμοί; Τα νέα από την Κύπρο είναι δυσοίωνα, καθώς οι Τούρκοι έντεινουν τα μέτρα τους για την διαίχιση της κυριαρχίας στην μεγαλόνησο. Ο τελευταίος διωγμός των ελληνοκυπρίων στην Καραπασία, δείχνει καθαρά ότι όποια μάσκα και αν φορούν οι διπλωμάτες της Αγκυρας, η επιδίωξη των Τούρκων στρατοκρατών — και των Αμερικανών που τους εμπνέουν — είναι να προωθηθεί η διχοτόμηση και η μετατροπή της Κύπρου σε αμερικανική βάση.

Καθώς προσεγγίζουμε στην πρώτη επέτειο του πραξικοπήματος της χούντας έναντιον του Μακαρίου και της τουρκικής εισβολής, τα νέφη πυκνώνουν πάνω από τον όριζοντα της μεγαλόνησου. Τα αδιέξοδα θα πολλαπλασιάσουν τις τριβές, έπειδη οι Αμερικανοί θέλουν να κλείσουν την «πληγή» για να προχωρήσουν στα Μεσοανατολίτικα επιθετικά τους σχέδια. Και η απειλή ενός πολέμου, προβάλλει όλο και πιο απειλητική σε κάποια στιγμή αυτής της πορείας.

Η «πρόταση Μαύρου» αποτελεί μιάν δοκιμασία των τουρκικών προθέσεων. Αν την απορρίψουν, θα αποδείξουν

‘Οπαδοί της βασιλευμένης καταθέτουν στεφάνι και προσκυνούν τον τάφο του Βασιλέως Παύλου την ημέρα των Αγ. Αποστόλων.

ότι υπολογίζουν πάντα στη χρήση βίας. Αν την υιοθετήσουν, θα πρέπει να εγκαταλείψουν τα φιλόδοξα σωβινιστικά τους σχέδια και να αποδεχθούν ένα ειρηνικό διακανονισμό, στη βάση των αποφάσεων του ΟΗΕ. Όποια όμως και αν είναι η τουρκική θέση, η στάση της Ελλάδος πρέπει να είναι: έ ν ό τ η τ α και έ π α γ ρ ύ π ν η σ η.

‘Εσχάτη προδοσία και έσχάτη... άφέλεια

Η επέτειος της τουρκικής εισβολής, στρέφει την προσοχή του Έθνους στη μεγάλη προδοσία της Χούντας που με το πραξικόπημα κατά του Μακαρίου άνοιξε τις πύλες της Κύπρου στα στρατεύματα του Αττίλα. Ομόφωνη η Αντιπολίτευση έθεσε την έβδομάδα που πέρασε το αίτημα να παραπεμφθούν άμέσως σε δίκη οι πρωταίτιοι του έγκλήματος κατά της Κύπρου. Πρώτος ο Ανδρέας Παπανδρέου, είχε υποδείξει την ανάγκη να τερματισθεί η άναστολή της διώξεως, στις 23 Ιουλίου. Το αίτημα διετύπωσε και ο Γ. Μαύρος στην συνάντησή του με τον πρωθυπουργό, την περασμένη Τρίτη. Η κυβέρνηση άπεφάσισε να κινηθεί η ποινική δίωξη μετά τον τερματισμό των μεγάλων δικών, που θα αρχίσουν μέσα στον Ιούλιο — και πάντως όχι άργότερα από το φθινόπωρο.

Η κυβερνητική στάση άποτελεί στόχο έντονων έπικρίσεων. Η κοινή Γνώμη, δέχτηκε με δυσφορία την άναστολή, χωρίς και να καταλάβει τους λόγους. Δεν δέχεται όμως τη νέα παράταση, όταν κάθε μέρα και περισσότερο γίνονται αισθητές οι τραγικές συνέπειες της προδοσίας της Κύπρου, που υπέκίνησε η ΣΙΑ.

Και ενώ σ’ αυτό τον χώρο η Δικαιοσύνη — και η κυβέρνηση — δεν δείχνουν την επιβαλλόμενη ευαισθησία, προχώρησε με γοργούς ρυθμούς η δίωξη επί έσχάτη προδοσία των ψευτοϋπουργών του δικτάτορα Παπαδό-

πουλου, που προσυέγραψαν την... άνατροπή της Μοναρχίας. Θάλεγε κανείς ότι σ’ αυτό τον παράδοξο χώρο που λέγεται Ελλάδα ο καθένας κάνει του κεφαλιού του και κάποιοι «έξυπνοι» αντί να βοηθούν να λυθούν τα προβλήματα πασχίζουν πώς θα τα μπλέξουν.

Τα «Π.Θ.» αγωνίζονται να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι πρωταίτιοι της χούντας και να καταστραφεί ό,τι έχει άπομείνει όρθιο από το καταραμένο οικοδόμημα της δικτατορίας. Αν πρόκειται όμως να άγνοήσουμε τα φοβερά έγκλήματα των στρατοκρατών και να τους παραπέμψουμε γιατί κατέργησαν τη Μοναρχία, τότε η κοινή Γνώμη θα ζητήσει την άπαλλαγή τους. Αν σ’ αυτό τον τόπο υπάρχει ακόμα ύπουργός της Δικαιοσύνης, άς επέμβει για να σώσει την ύπόθεση της Κάθαρσης από την γελοιοποίηση. Άς σταματήσει αυτό το ιερό μένος για την δικαστική προστασία του Πολιτεύματος που... κατέργησε ο Λαός σύσσωμος στις 9 Δεκεμβρίου και άς στρέψει την προσοχή της Δικαιοσύνης στην άυστηρότερη δυνατή τιμωρία των ενόχων της Κυπριακής προδοσίας, πολλοί από τους οποίους — όπως ο οίκτρος πράκτορας των Αμερικανών Άνδρουτσόπουλος — κυκλοφορούν ακόμα άνερόχλητοι ανάμεσά μας.

‘Ανασχηματισμός και άποχουντοποίηση

Κάτι στην ύπόθεση της Κάθαρσης και της Άποχουντοποίησης δεν πάει καλά! Πληροφορίες των «Π.Θ.» άναφέρουν ότι ο κ. Καραμανλής είναι έξοργισμένος από την θρασύτητα της διαδικασίας και από την πλαδαρότητά της, που επιτρέπει να είναι ακόμα και σήμερα φιλτραρισμένος όλος ο διαικιντικός μηχανισμός από πρωτοπαλλήκαρο της Χούντας.

Στις συνθήκες αυτές, δεν είναι παράδοξο, γιατί το κράτος κινείται με τόση άπελπιστική νωχέλεια, χωρίς έχνος δημοκρατικής πνοής και εύρυθμίας. Οι έγκάθετοι, που προσπαθούν να παρουσιάσουν σαν άφοσιωμένοι από τα γεννοφάσκια τους Καραμανλικοί, κάνουν ό,τι μπορούν να γυρίσουν τη ρόδα πίσω και να στραγγαλίσουν την όρμη και την άπόδοση των δημοκρατικών ύπαλλήλων.

Τα παράπονα και οι διαμαρτυρίες που άκούγονται από όλες τις πλευρές, συνενώνονται σιγά - σιγά στην κοίτη ενός κινήματος για την γρήγορη και άποτελεσματική όλοκλήρωση της Κάθαρσης και της Άποχουντοποίησης.

Πληροφορίες των «Π.Θ.» σημειώνουν ότι μετά την όλοκλήρωση της πρώτης μεγάλης διπλωματικής έξορμής του, ο κ. Καραμανλής θα άσχοληθεί με το πρόβλημα αυτό, στα πλαίσια και της άνασυνθέσεως του ύπουργείου του. Ο πρωθυπουργός έχει ήδη καταλήξει — κατά τις ίδιες πληροφορίες — στην άπόφαση να χρησιμοποίηση φρέσκιες και ικανές δυνάμεις από την προοδευτικότερη πτέρυγα του κόμματός του και ίσως και από άλλο πολιτικό χώρο, και παράλληλα να προχωρήσει σε άλλαγές στον κρατικό μηχανισμό που να τον άπαλλάξουν από τις τροχοπέδες της χουντοκρατίας.

άνθρωπους που επιχειρεί τώρα να πετάξει σαν άχρηστο φορτίο, γιατί ήταν, λέει, σοσιαλδημοκράτες, γιατί άποτελούσαν έλιτιστην φράξια. Ποιοί; 'Ο Καράγιωργας που επέζητησε την θανατική του καταδίκη στο στρατοδικείο, λές κι είχε προσφέρει λίγα μέχρι τότε. 'Ο Παντελάκης που επέβαλε και στους θασανιστές του ακόμα να σέβονται, στο πρόσωπό του, τον λαό. 'Η Φλέμινγκ, που μόνο τρυπάνι δεν πήρε στα χέρια για να εισδύσει στον τσιμεντένιο τάφο του 'Αλέκου Παναγούλη, και όταν τη θάλανε σ' ένα άεροπλάνο για ν' απαλλαγούν από την πίεση της διεθνούς κοινής γνώμης (Λαϊδη γάρ και χήρα του μεγαλύτερου ευεργέτη της ανθρωπότητας) πήρε το επόμενο κατέβηκε στο 'Ελληνικό και στήλωσε τα φραξιονιστικά ποδάρια της φωνάζοντας «έδώ είναι το σπίτι μου, θάλατε με πάλι στη φυλακή». 'Η Μελίνα Μερκούρη που ξεσήκωσε, μέσα στην μητρόπολη του ιμπεριαλισμού το μίος έναντιόν όλων των κ.κ. Πότες και όλων των κ.κ. Τάλμποτ και όλων των πρακτόρων της CIA και της JUSMAG που χρησιμοποιήθηκαν για να καταστρέψουν στην πλάτη μας τους Λαδάδες, τους 'Ιωαννίδηδες, τους Παπαδοπουλαίους.....

Το στενό περιβάλλον του Προέδρου του ΠΑΣΟΚ που εισήγήθηκε (ή υιοθέτησε, το ίδιο κάνει) την άποψη να θεθούν «έκτός κινήματος» 48 (για την ώρα.....) αντιστασιακά στελέχη, δεν προσέφερε καμμία άπολύτως ύπηρεσία στο έλληνικό σοσιαλιστικό κίνημα. Πρόσφερε μιά (πολύ άμφίβολη κι αυτή, κι όπωσδήποτε προσωρινή) ύπηρεσία σε μιά ν έ α κίνηση: σ' αυτήν που άποβλέπει στη θεμελίωση του προσωπικού κόμματος του 'Ανδρέα (Παπανδρέου). 'Εντός παρενθέσεως το Παπανδρέου. Φτάνει — δεν τά είπαμε; — το 'Ανδρέας.

Κι άμφιβάλλω πολύ άν αυτό, το νέο Κόμμα έχει — ήθικά, πολιτικά, νομικά — το δικαίωμα να διατηρήσει τον τίτλο του ΠΑΣΟΚ, έστω κι άν ξεκαθαριστεί πώς το «Κ» δεν είναι πιά κίνημα, πώς έχει γίνει Κόμμα.

Διότι όπως θυμίζουν οι 37 από τους 47 στην ανακοίνωση που εξέδωσαν για να άμυνθούν κατά της δυσφημιστικής έκστρατείας του Α.Π. και της έβδομαδιαίας έφημερίδας του έναντιόν τους, ό ίδιος ό Α.Π. είχε πει τά έξης τον Φλεβάρη :

«Είναι σαφές ότι, άν ή Κεντρική 'Επιτροπή είχε έκλεγεί από την θάση δεν θά μπορούσα να διαλύσω την Κεντρική 'Επιτροπή χωρίς να έκπέσω από το άξίωμα του Προέδρου».

'Επομένως τώρα που διάλυσε μιά Κεντρική 'Επιτροπή έκλεγμένη από τη θάση δεν είναι πιά Πρόεδρος.

Θά μπορούσε, μάλιστα, να υποστηρίξει κανείς πώς δεν είναι καν άπλό μέλος του Κινήματος, πώς, καταργώντας αθαιρέτα και άδικαιολόγητα το κυρίαρχο σάμα του κινήματος «έθεσε έαυτόν» έκτός κινήματος.

Θά το υποστήριζα κι εγώ άν δεν διατηρούσα μιά κάποια έλπίδα πώς έστω και τώρα, την τελευταία στιγμή, θά θρεθί ένας τρόπος να γεφυρωθί το χάσμα και να προχωρήσουμε όλοι μαζί στην κατάκτηση των στόχων που θροντοφώναξαμε στις 3 Σεπτεμβρίου και έφεραν κοντά μας περισσότερους από 600.000 ψηφοφόρους, την πρώτη μαγιά ένό πολύ μεγάλου, πραγματικά άνανεωτικού, πραγματικά σοσια-

λιστικού, πραγματικά δημοκρατικά οργανωμένου Κινήματος.

Δέν θά ήταν τόσο πολλοί χωρίς τον 'Ανδρέα, χωρίς τη μαγεία που άσκει ή προσωπικότητά του στη «θάση», στο λαό. Σύμφωνοι.

Στη θάση, στο λαό!

'Αλλά για να γίνουν πολύ περισσότεροι για να διπλασιαστούν και να τριπλασιαστούν, για να κατακτήσει ειρηνικά ό σοσιαλισμός και στον τόπο μας κάποτε την έξουσία χωρίς να πάψει έν τώ μεταξύ να έπηρεάζει με τη δύναμή του τις άποφάσεις αυτών που θά κυβερνούν, είναι άπαραίτητο να κατέβει το κίνημα, σαν κίνημα, στη θάση, στο λαό και να του δώσει να καταλάβει τι πραγματικά επιδιώκει και πώς μπορεί αυτός, ό λαός, να συμβάλει στην μετατροπή του σοσιαλιστικού όνειρου σε καθημερινή, άπτη πραγματικότητα.

Με το να θέτει είτε τους 48 είτε τον έαυτό του «έκτός κινήματος», με το να καταργεί τον διάλογο και να επιβάλλει την μονοιθικότητα που ύπηρεξε ή κατάρα όλων των έλληνικών κομματικών οργανισμών, κόβει τις γέφυρες προς τον λαό, δίνει όπλα στην συντήρηση, χτίζει το δρόμο για να περάσει ή επόμενη δόση των τάνκς.

«Ας άπαλλαγί, λοιπόν, μιά για πάντα, από την τόσο άδικαιολόγητη μανία που άδιάκοπα τον καταδιώκει:

«Ότι οι συνεργάτες του διατηρούν το δικαίωμα να πείθονται μιά και να πείθουν, να συμμετέχουν, δηλαδή στη λήψη των άποφάσεων, να διαμορφώνουν τη στρατηγική και την τακτική του κινήματος, επιδιώκουν, σώνει και καλά, να του σκάψουν τον λάκκο, να του άμφισθητήσουν το ήγетικό προβάδισμα.

Τό μόνο που επιδιώκουν — και το λέω αυτό υπεύθυνα μιά και με τους μισούς τουλάχιστον, από τους 48, με συνδέει το είδος της φιλίας που μόνο στο χαράκωμα της πρώτης γραμμής ή πίσω από τα σίδερα της φυλακής γεννιέται — είναι να δουλέψουν, στο πλευρό κ α ι του 'Ανδρέα, για το άπλωμα και το ρίζωμα της σοσιαλιστικής ιδέας.

Δέν άποκλείεται, φυσικά, να προ-

σθέτω αυτήν τη στιγμή, το όνομά μου στα έλλα 48.

Είναι ένα όνομα που δεν κουβαλάει άσφαλώς το κύρος και τη σημασία που έχουν άνάμεσα στις μάζες με τις όποιες άνυπομονεί τώρα να έπικοινωνήσει ό άρχηγός του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κόμματος, τα όνόματα τριών συναδέλφων μου, που περιλαμβάνονται στον κατάλογο των 48: του Γιάννη Κάτρη, του 'Αστέρη Στάγκου, του Κώστα Νικολάου. Μπότερε, αυτοί, χάρη και στην άπόστασή τους από τα γραφεία του Μπάμπαλη και του Σπανού, να έκφράσουν τον λαό σε βαθμό πολύ πιο ίκανοποιητικό από τον Βασ. Βασιλείου, τον Θανάση Κανελλόπουλο, τον Χρήστο Οικονόμου, τον Γιάννη Καψή (του «'Εθνους», να είμαστε έξηγημένοι!).

'Αλλά όσο μικρή σημασία κι άν έχει τ' όνομά μου, ε ί μ α ι δημοσιογράφος, κι έτσι όταν με ξαναρωτήσουν, όπως με ρώτησε ή δεσποινίς Βάσω Παπανδρέου (μέλος τότε και τώρα του 'Εκτελεστικού του ΠΑ.ΣΟ.Κ.), όταν υπέβαλα στο έκτελεστικό τις προτάσεις της πενταμελούς επιτροπής που έτοιμάζε την έφημερίδα του κινήματος — όταν με ρώτησε «και ποιά έγγύηση μπορείτε να μ α ς δώσετε ότι ή έφημερίδα μ α ς θά κρατήσει την γραμμή μ α ς;».

«'Η έγγύηση», της είπα, είμαστε ε μ ε ι ς.

«Δηλαδή;»

«'Ο Κάτρης, ό Στάγκος, ό Νικολάου, ό Δάνος και ό.....

Δέν άναφέρω το πέμπτο όνομα για να μη θέσω πρόωρα τον κάτοχό του έκτός κινήματος.

Έτσι δεν βγήκε ή έφημερίδα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Γιατί δεν μας ένέκρινε ή Βασούλα ή Παπανδρέου.

Κι είχε άσφαλώς δίκιο ή Βασούλα.

Γιατί άν έβγαίνε, όπως έμεις προτεινάμε να θγει, θά έφερε σε στενή, καθημερινή έπαφή την ήγεσία με την θάση, τη θάση με την ήγεσία και από την έπαφή αυτή το κίνημα θά γινόταν χείμαρρος...

Θά ήταν δηλαδή μιά έφημερίδα που θά συντελούσε άποφασιστικά στη συμμετοχή του λαού στη χάραξη της «γραμμής».

Κρίμα που δεν βγήκε εκείνη ή έφημερίδα.

Κρίμα που το κίνημα γίνεται Κόμμα.

'Αλλά ίσως να μη είναι ακόμα άργά. Στο κάτω - κάτω υπάρχουν ακόμα στο στενό περιβάλλον του 'Ανδρέα, άνθρωποι — σαν τον 'Ιωσήφ τον Βαλυράκη — που έχουν άποδείξει ότι ξέρουν να σέβονται και να τιμούν τον λαό, όσο αυτός τους σέβεται και τους τιμά.

«Ας πάρουν, τώρα, την πρωτοβουλία που πρέπει να πάρουν — άν πραγματικά ένδιαφέρονται για το Κίνημα.

«Αν την πάρουν, θά διαπιστώσουν, ακόμα μιά φορά πώς ακόμα και τον έγωισμό τους παρεκκλίνουν οι «έχθροι» τους προκειμένου να ύπηρετήσουν τον λαό.

Μά κι άν δεν την πάρουν, το κίνημα θά προχωρήσει.

Γιατί οι ρίζες του είναι πολύ πιο βαθιές και στέρρες άπ' όσο ύποπτεύονται αυτοί που έθεσαν — προσωρινά — έλπίζω — έαυτούς έκτός κινήματος.

Λ. ΔΑΝΟΣ ■

NEW» GREECE

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΑΓΓΛΙΚΗΝ